

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága ügyvéd által képviselt I. r. és II. r. felpereseknek ügyvéd által képviselt alperes ellen végrendelet érvénytelenségének megállapítása iránt a Pest Megyei Bíróságon 10.P.28.446/2002. számon megindított és másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.474/2006/18. számú ítéletével befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperesek részéről 98. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezéseit hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek személyenként 786.000 (hétszáznyolcvanhatezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget és külön felhívásra az államnak személyenként 1.886.870 (egymillió-nyolcszáznyolcvanhatezer-nyolcszázhetven) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A 2002. május 20-án elhunyt Sz. J. örökhagyónak a felperesek a gyermekei, az alperes az örökhagyó 1998. október 14-én kelt írásbeli magánvégrendeletében nevezett általános örököse. Az örökhagyó végrendeletében a tulajdonát képező minden ingó és ingatlan vagyonának örököseként az alperest jelölte meg, és gyermekeit kötelesrészre szorította.

A hagyatéki eljárásban eljáró közjegyző az örökhagyó hagyatékát (10 tétel alatt felvett hagyatéki vagyont) 63.092.690 forint értékben, ideiglenes hatállyal az alperes részére adta át.

A felperesek keresetükben elsődlegesen annak megállapítását kérték, hogy az örökhagyó írásbeli végrendelete érvénytelen és a hagyatékot a törvényes öröklés rendje szerint 1/2-1/2 arányban megszerezték, másodlagos kérelmük kötelesrész kiadására irányult. A végrendelet érvénytelenségét eredményező okot az örökhagyó cselekvőképtelen állapotára, a végrendeleten lévő aláírásnak nem az örökhagyótól származására, a Ptk. 649. § (1) bekezdés c) pontjára és a Ptk. 631. § a) pontjára alapították, állítva, hogy az egyik végrendeleti tanú a végrendelkező személyt azonosítani nem tudta.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében néhai Sz. J. 1998. október 14. napján kelt végrendelete érvénytelenségének megállapítása és a hagyaték kiadása iránt keresetet elutasította, egyéb rendelkezéssel a kötelesrész kiadására kötelezte az alperest.

Az ítélet indokolása szerint az örökhagyót 2001. január 24-én meghozott másodfokú ítélettel a bíróság cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezte. Erre figyelemmel az elsődleges érvénytelenségi okkal kapcsolatban a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy az örökhagyó már a végrendelkezéséskor sem rendelkezett az ügyei viteléhez szükséges belátási képességgel. A felperesek indítványára kihallgatott tanúk vallomása szerint 1998-ban az örökhagyónál már észlelték a szellemi hanyatlás tüneteit, míg az alperes által meghallgatni kért tanúk ezt nem tapasztalták. A felperesek egyes nyilatkozatai arra utaltak, hogy 1998-ban, illetve 1999. első felében maguk sem tekintették az örökhagyót cselekvőképtelennek, mert a közös kft-ben ügyvezetővé választották, majd ezt követően őt a társaságból kizárták. 1999-ben ajándék visszakövetelése iránt pert indítottak ellene, a köztük lévő kapcsolat megromlására hivatkozva és a keresetlevében sem tettek említést cselekvőképtelenségéről. A perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő megállapította, hogy az örökhagyó a végrendelet tételkor, 1998. október 14-én igen nagy valószínűséggel a végrendelkezéshez szükséges belátási képességgel még rendelkezett. Az elsőfokú bíróság bizonyítékként értékelte dr. T. L., dr. K. E. és dr. B. K. igazságügyi szakértők más ügyekben a bíróság kirendelése folytán adott szakvéleményeit, amelyek - részben az örökhagyó személyes vizsgálata alapján - azonos következtetésre jutottak. A felperes felkérésére készült dr. B. J. szakértő magánszakvéleménye szerint az örökhagyó betegsége 1998-ra nagy valószínűséggel kifejlődhetett, dr. J. Cs. háziorvos előadása szerint az örökhagyó beteg volt, azonban gépjárművezetői jogosítványát ebben az időben és ezt követően is meghosszabbította. Mindezen bizonyítékokat az elsőfokú bíróság mérlegelési körébe vonta. A magánszakértői véleményt és az orvos tanú vallomását akként értékelte, hogy az egybehangzó igazságügyi szakértők véleményét azok kétségesse nem teszik. Mivel a perben kirendelt és

a felperesek által felkért szakértő ugyanazon értékelés alapján adtak eltérő véleményt, az elsőfokú bíróság megítélése szerint az adott kérdésben meghallgatásuktól további eredmény nem várható. Ugyanakkor a magánszakértői vélemény nem alkalmas a perben kirendelt szakértő szakvéleményének megkérdőjelezésére, ezért nem ítélte indokoltnak a szakértői vélemények felülvizsgálatát és a felperesek által indítványozott további szakértői bizonyítást mellőzte.

A végrendeleti tanúnak a végrendelkező személye tanúsítási képességének hiánya miatti érvénytelenséget illetően az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a végrendelkező személyazonosságának tanúsítására nemcsak az a tanú alkalmas, aki az örökhagyót előzőleg személyesen ismerte, hanem az is, aki a személyazonosságot kétségtelen bizonyossággal, hiteltérdemlő módon megállapította. A végrendeleti tanú O-né P. M. az örökhagyót megelőzően látásból ismerte, tudta, hogy az alperes lányának ismerőse, őt előtte a másik tanú, valamint az eljáró ügyvéd igazolta, ezért a végrendelkező személyazonosságát kétségtelen bizonyossággal meg tudta állapítani, és ehhez nem volt szükség a személyi igazolvány felmutatására. Az elsőfokú bíróság ezért ez okból a végrendelet érvénytelenségét megállapíthatónak nem látta.

A végrendelkező tisztességtelen befolyásolása miatti érvénytelenséget illetően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az örökhagyó maga kérte fel a közreműködő ügyvédet a végrendelet elkészítésére, arról vele egyedül tárgyalt és gondoskodott tanúkról is. Arra nem merült fel adat, hogy az ügyvéd és az alperes között olyan kapcsolat lenne, amelyből eredően közösen vették volna rá az örökhagyót a végintézkedésre. Nem volt megállapítható az sem, hogy mi volt az a meg nem engedett magatartás, amellyel az alperes tisztességtelen befolyást gyakorolt az örökhagyóra. Megállapította, hogy a néhai érzelmi kapcsolatban, élettársként élt együtt az alperessel, aki - bár ilyen kötelezettség őt nem terhelte - gondoskodott az örökhagyóról. Az I. r. felperes és a II. r. felperes gyermeke viszont kizárták az örökhagyót a közös kft-ből, ajándék visszakövetelése iránti pert is indítottak ellene, az örökhagyó és az I. r. felperes között tettlegességre is sor került, így noha valószínűsíthető, hogy az örökhagyó vagyonát korábban a felperesekre, illetve a II. r. felperes gyermekére kívánta hagyni, viszonyuk megromlása miatt álláspontja megváltozhatott.

A felperesek fellebbezése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezését részben a kötelesrész kiadásának módjára és kamatfizetési kötelezettségre vonatkozó részben megváltoztatta, az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyta. Kötelezte az I-II. r. felperest, hogy fizessenek meg az alperesnek személyenként

420.000 forint másodfokú perköltséget és külön felhívásra az államnak 450.000 forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével, helyesen állapította meg a tényállást és alappal jutott arra a következtetésre, hogy néhai Sz. J. örökhagyó 1998. október 14-én kelt végrendelete nem érvénytelen, a felperesek a Pp. 164. § (1) bekezdésében rögzített kötelezettségük ellenére az érvénytelenséget eredményező megtámadási okok fennálltát nem bizonyították.

A felperesi fellebbezés alapján kiemelte, hogy a végintézkedés idején hatályos Ptk. 17. § rendelkezése alapján a felpereseknek a perben azt kellett bizonyítaniuk, hogy az örökhagyó 1998. október 14-én az ügyei viteléhez szükséges belátási képességgel nem rendelkezett. Az örökhagyóval szemben 1998-tól több polgári eljárás és büntetőeljárás is indult, amelyekben szellemi állapotára vonatkozóan a bíróságok szakértői véleményeket szereztek be. A szakvélemények az örökhagyó személyes vizsgálatán alapultak. A jelen perben kirendelt orvosszakértő ezekkel teljesen összhangban állóan nyilvánított véleményt a végintézkedés időpontjára vonatkozóan az örökhagyó belátási képességéről.

Rámutatott, hogy a fél megbízása alapján készült magánszakvéleményt a bírói gyakorlat a fél előadásaként értékeli. A felperesek által csatolt szakvéleményben a magánszakértő a rendelkezésre álló adatok alapján nyilvánított véleményt és ebben rögzítette, hogy az örökhagyó betegsége kialakulásának időpontja tudományos módszerekkel nem állapítható meg, csupán az általános szakmai érvek alapján jutott a belátási képességgel kapcsolatban a többi szakértő megállapításával ellentétes következtetésre. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában ismertette a perben kihallgatott tanúk vallomásának lényeges részeit és azok értékelésével kapcsolatos álláspontját, de miután a cselekvőképesség megítélése orvosi szakkérdés, erre figyelemmel a bíróság helyesen alapította döntését az orvosszakértői véleményekre. Helyesen foglalt állást úgy, hogy a tanúk vallomása és a magánszakvélemény a perben kirendelt szakértő véleményét kétségesse nem teszi, ezért megalapozottan mellőzte a további szakértői bizonyítást.

A másodfokú bíróság arra is utalt, hogy az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a végrendeleti tanú és házastársa tanúvallomásának egybevetésével arról, hogy a végrendeleti tanú látásból ismerte az örökhagyót, be tudta azonosítani személyét. A tanú azon ismeretekkel és képességgel rendelkezett, hogy a végrendelkező személyazonosságának tanúsítását hiteltérdemlően meg tudta állapítani, a tanúsításra személyi igazolvány megtekintése nélkül is képes volt.

A lefolytatott eljárás eredményeként a tisztességtelen befolyásra alapított érvénytelenségi ok sem volt megállapítható. Bizonyítottá vált, hogy a végrendelet megalkotását megelőzően az örökhagyó és a felperesek, valamint családtagjaik között peres eljárásokban is megmutatkozó feszültség alakult ki, az örökhagyó családjától elfordult, elzárkózott. A felperesek egyetlen olyan tényt vagy körülményt sem tudtak megjelölni és bizonyítani sem, amely közvetlenül, tényszerűen az örökhagyó végakarátát meghatározó vagy alakító tisztességtelen befolyásra utaltak volna. Ezzel szemben életszerű, hogy az örökhagyó a vele szoros érzelmi kapcsolatban álló és róla gondoskodó alperest a javaiból részesíteni kívánta.

A jogerős ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérték, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a felperesek elsődleges kereseti kérelmének való helytadást kérték.

A felülvizsgálati kérelmükben eljárási és anyagi jogsértésre hivatkoztak.

Az elsődleges kérelmükre vonatkozó felülvizsgálati kérelem részletesen kifejtett indokai szerint az eljáró bíróságok a Pp. 183. § (2) bekezdését sértve utasították el az orvosszakértői bizonyítás kiegészítésére irányuló bizonyítási indítványukat. A felperesek által becsatolt orvosszakértői vélemény nyomatékos kétséget támasztott a perben kirendelt szakértő véleményével szemben, a szakvéleményt az eljáró bíróságok a bizonyítékok sorából kiemelve azzal ellentétes tanúvallomások és orvosi szakvélemény ellenére vették figyelembe.

A másodlagos felülvizsgálati kérelem részletesen kifejtett indokai szerint az eljáró bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdését sértve kirívóan okszerűtlenül mérlegelték és iratellenes tényállást állapítottak meg.

A cselekvőképtelenség miatti érvénytelenséget illetően azzal érveltek, hogy a Pp. 206. § (1) bekezdését sérti a megállapított tényállás, mert minden körülményre kiterjedő mérlegelés alapján az állapítható meg, hogy az örökhagyó 1998. október 14-én a végrendelet tételekor cselekvőképtelen volt. A másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azon tanúk vallomását, akik az örökhagyó belátási képességének hiányát eredményező betegségét igazoló tünetek fennállását támasztották alá és indokolási kötelezettségét sértve mellőzte annak kifejtését, hogy azokat miért nem értékelte bizonyítékként. Az egyes tanúvallomások részleteit idézve az okiratot szerkesztő ügyvéd és a végrendeleti tanúk vallomásában foglalt ellentmondásokra hivatkozva kifejtették azok álláspontjukat

is, hogy az ismertetett jelenségek előrehaladott agykéregsorvadás talaján kialakult Alzheimer korra utalnak, amely miatt az örökhagyó beszámítási képességét 1998. októberére biztosan elvesztette. A jogerős ítélet indokolás nélkül rekesztette ki a bizonyítékok köréből a Sz., P. úti ingatlanra vonatkozó szerződést. A szakértői véleménnyel kapcsolatos eljárási szabálysértés körében kifejtetteket megismételve, valamint a grafológus szakvélemény megállapításaira utalva kifejtették, hogy álláspontjuk szerint ugyancsak teljes bizonyossággal megállapítható, hogy néhány éves leépülési, romlási folyamat eredményeként az örökhagyó belátási képessége állandó jelleggel teljesen hiányzott.

A másodfokú bíróság tévesen hagyta figyelmen kívül azokat az egyéb körülményeket (a fakivágással kapcsolatos cselekményt), amelyek az örökhagyó cselekvőképtelenségére utalnak. Ugyanakkor figyelembe vette azokat, amelyeknek ebben a körben bizonyító ereje nincs (ügyvezetővé választás, cégbírósi bejegyzés eredménye).

A végrendeleti tanúknak a végrendelkező személye tanúsítására képességének hiánya miatti érvénytelenséget illetően kifejtették, hogy O-é P. M. tanú nem volt képes a végrendelkező személyazonosságának tanúsítására, mert az örökhagyót korábban nem ismerte, és személyi igazolványát meg nem tekinthette.

A végrendelkező tisztességtelen befolyásolása miatti érvénytelenség körében azzal érveltek, hogy a tanúvallomásoknak és az írásbeli bizonyítékoknak az összes körülményre tekintettel és az okszerűség és logika szabályainak megfelelő mérlegelésével megállapítható, hogy az örökhagyót az alperes és a végrendeletet készítő ügyvéd tisztességtelen befolyással bírta rá a végintézkedésre, amit különben nem tett volna meg. Ezt egyes tanúvallomások részleteit idézve és az alperes, valamint az ügyvéd közreműködésével készült okiratok tartalmára utalással azzal indokolták, hogy az örökhagyó szellemi hanyatlását kihasználva bírták rá a végintézkedés tételére, a várható rendkívüli haszonszerzés reményében.

Sérrelmezték a jogerős ítélet perköltséggel kapcsolatos rendelkezését is, azzal, hogy a felperesek nagyobb arányban voltak pernyertesek.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására és a felperesek perköltségben marasztalására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság mindenekelőtt rögzíti, hogy a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 275. § (2) bekezdése szerint csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül.

I. A felperesek elsődleges felülvizsgálati kérelmüket az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási szabálysértésre alapították, a további bizonyítás lehetőségétől való megfosztásukat a szakértői bizonyítás lefolytatására vonatkozó eljárási szabályok megsértésére hivatkoztak.

A Pp. 163. §-ának (1) bekezdése szerint a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett rendel el bizonyítást, e tények körét viszont nem a felek bizonyítási indítványai, hanem a per érdemi elbírálására irányadó anyagi jogi, kivételesen pedig eljárásjogi szabályok határozzák meg.

A Pp. 3. §-ának (4) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítási indítványokhoz illetve a bizonyítást elrendelő határozatához nincs kötve, mellőzi a bizonyítás elrendelését vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását, ha az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen.

A perbeli esetben a felek jogvitájának az eldöntésére irányadó anyagi jogi szabályok alkalmazásához szükséges tények köre a rendelkezésre álló peradatok alapján megalapozottan megállapítható volt. Nem sértett eljárási jogszabályt az első és másodfokú bíróság azzal, hogy a per eldöntéséhez már szükségtelen további szakértői bizonyítás elrendelését, (az elsőfokú ítélet 10-11., a másodfokú ítélet 10. oldalán részletezett indokból) a magánszakvéleményben irtakat és a tanúvallomásokat is figyelembe véve mellőzte. Az pedig nem eljárási szabálysértés, ha a bíróság a kereseti tényállástól eltérő tényállást állapít meg. A felperesek által hivatkozott és az ügy érdemi elbírálására is lényegesen kiható eljárási szabálysértés nem történt, a bizonyítástól való megfosztás és a szakértői bizonyítás lefolytatására vonatkozó eljárási szabálysértés hiánya következtében az eljárás megismétlésére ok és szükség nincsen.

II. A felperesek másodlagos felülvizsgálati kérelme az érdemi döntés alapját képező tényállás megállapításának módját támadta, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelését, iratellenes tényállás megállapítását a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértését, valamint az indokolási kötelezettség Pp. 221. § (1) bekezdésének sérelmét állította.

1. Az örökhagyó cselekvőképtelenségét illetően az elsőfokú bíróság (ítélet 9. old. hatodik bekezdésétől, ítélet 11. old. ötödik bekezdéséig) a peres felek egymással ellentétes előadásának, a becsatolt okirati bizonyítékoknak, szakértői véleményeknek az adatai és a perben felmerült körülményeknek az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes és a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek is megfelelően történő értékelése alapján, megalapozottan állapította meg a tényállást akként, hogy az örökhagyónak a végrendelet tételekor az ügyei

viteléhez szükséges belátási képességének hiánya, cselekvőképtelen állapota nem bizonyított, ezért azt a tényt kell elfogadni, hogy az fennállt és ezzel a másodfokú bíróság is egyetértett (ítélet 10. old. harmadik bekezdés).

Az első-, másodfokú bíróság az ítélet indokolásában a Pp. 221. § (1) bekezdésben foglalt követelményeknek megfelelően röviden előadta az általa megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével. Hivatkozott azokra a szabályokra, amelyeken az ítélete alapszik, megemlítette azokat a körülményeket, amelyeket a bizonyítékok mérlegelése során irányadónak vett és utalt azokra az okokra is, amelyek miatt valami tényt nem talált bizonyítottnak.

Ennél részletesebb indokolási kötelezettséget sem a Pp. hivatkozott rendelkezése, sem más eljárásjogi szabály nem ró a bíróságra. Alaptalanul hivatkoznak ezért a felperesek arra, hogy az eljáró bíróságok az indokolási kötelezettségünknek nem tettek eleget.

A felperesek az egyes bizonyítékokra utalással kifejtették azt, hogy az örökhagyó cselekvőképtelen állapota a végrendekezés tételének időpontjában megállapítható. A bizonyítékok mérlegelése azonban nem a felek, hanem a bíróság feladata. Kifejtett álláspontjuk az egyes bizonyítékokból az általuk állított következtetés levonására, felülmérlegelésre irányult.

A Pp. 270. §-ának (2) és Pp. 275. §-ának (3) bekezdésében foglaltakból viszont az következik, hogy a tényállás megállapítás módjára vonatkozó és az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatással lévő eljárásjogi jogszabálysértés hiányában a mérlegeléssel megállapított tényállás felülvizsgálati eljárás keretében történő felülmérlegelésének, a bizonyítékok újbóli egybevetésének nincs helye.

2. A végrendeleti tanúnak a végrendelező személye tanúsítására vonatkozó képtelenségét illetően a felperesek álláspontja téves és helyesen foglaltak állást az eljáró bíróságok abban, hogy a Ptk. 631. §-ának a) pontja nem az örökhagyó és a végrendeleti tanúk korábbi ismeretségi viszonyát tartja követelményként szem előtt, hanem a tanúnak a személyében rejlő azt a képességét, hogy a végrendelező személyazonosságát hitelt érdemlően meg tudja állapítani. A tanú az alperes lányának ismerőseként, látásból ismerte az örökhagyót, mielőtt az örökhagyó tanúként felkérte, bemutatkozott, mindez pedig elegendő annak megállapításához, hogy az örökhagyó személyében tévedés nem történt, az adott esetben az ügyvédnél megjelent O-né P. M. a tanúval szemben támasztott jogszabályi követelményeknek megfelelt.

3. A végrendelkező tisztességtelen befolyásolása miatti érvénytelenséget illetően a felperesek felülvizsgálati kérelmükben sem jelölték meg konkrétan, hogy mi volt az a meg nem engedett alperesi magatartás, amellyel az alperes tisztességtelen befolyást gyakorolt az örökhagyóra, és amely nélkül a végintézkedést különben nem tette volna meg (Ptk. 649. § (1) bekezdés c) pont).

Az eljárt bíróságok a végrendelet nyilvánításra vezető motívumokat vizsgálva nem látták megállapíthatónak olyan, a társadalom erkölcsi megítélése szerint meg nem engedett magatartás megvalósulását, amely az örökhagyót a valóságos akaratainak nem megfelelő végintézkedésre késztette. Az alperessel fennálló érzelmi kapcsolatra és a perben feltárt, az örökhagyónak a felperesekkel és családtagjaival való viszonyára figyelemmel tett végintézkedése a Ptk. 649. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek meglétét nem támasztja alá.

A perköltséggel kapcsolatos rendelkezés nem jogszabálysértő. A pertárgyértékének meghatározása során a Pp. 25. § (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a főkövetelés járulékai (kamat) figyelmen kívül maradnak. A pernyertesség és pervesztesség Pp. 81. § (1) bekezdésének aránya alapján helyes a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezés.

A kifejtettek alapján a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezéseit a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperesek felülvizsgálati kérelme eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdés szerint alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdés alapján a felpereseket kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költsége, valamint az It. 64.§-ára tekintettel irányadó 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére (a felülvizsgálati pertárgy értéke: a felpereseket megillető hagyatéki érték: 31.447.754 forint személyenként).

Budapest, 2008. április 8.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő